

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – PJ/Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio dei monopoli per la Toscana, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Sprawa C-452/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2014/40/UE – Artykuł 23 ust. 3 – Ramowa konwencja antytytoniowa Światowej Organizacji Zdrowia – Zakaz sprzedaży wyrobów tytoniowych nieletnim – System sankcji – Skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje – Obowiązek sprawdzenia przez sprzedawców wyrobów tytoniowych wieku nabywcy przy sprzedaży tych wyrobów – Grzywna – Prowadzenie punktu sprzedaży wyrobów tytoniowych – Zawieszenie zezwolenia na prowadzenie działalności na okres 15 dni – Zasada proporcjonalności – Zasada ostrożności]

(2022/C 165/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PJ

Strona pozwana: Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio dei monopoli per la Toscana, Ministero dell’Economia e delle Finanze

Sentencja

Zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu, które w przypadku pierwszego naruszenia zakazu sprzedaży wyrobów tytoniowych nieletnim przewiduje oprócz nałożenia grzywny administracyjnej zawieszenie na okres 15 dni zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie sprzedaży takich wyrobów przez podmiot gospodarczy, który naruszył ten zakaz, o ile takie uregulowanie nie wykracza poza granice tego, co jest odpowiednie i konieczne dla osiągnięcia celu ochrony zdrowia ludzkiego, a w szczególności ograniczenia palenia wśród młodych ludzi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Belgia) – Namur-Est Environnement ASBL/Région wallonne

(Sprawa C-463/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2011/92/UE – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych – Związek między procedurą oceny i udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 2 dyrektywy 2011/92/UE, a krajową procedurą skutkującą przyznaniem odstępstwa od środków ochrony gatunków przewidzianych w dyrektywie 92/43/EWG – Pojęcie „zezwolenia na inwestycję” – Złożony proces podejmowania decyzji – Obowiązek oceny – Zakres przedmiotowy – Etap postępowania, na którym należy zapewnić udział społeczeństwa w procesie podejmowania decyzji]

(2022/C 165/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d’État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Namur-Est Environnement ASBL

Strona przeciwna: Région wallonne

Sentencja

- 1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że decyzja wydana na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory i zezwalająca wykonawcy na odstępianie od przyjęcia środków mających zastosowanie w dziedzinie ochrony gatunków w celu zrealizowania przedsięwzięcia w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92, jest elementem procesu udzielania zezwolenia na realizację tego przedsięwzięcia w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy, w sytuacji gdy z jednej strony realizacja rzeczzonego przedsięwzięcia nie może mieć miejsca bez uzyskania tej decyzji przez wykonawcę, a z drugiej strony organ właściwy do udzielenia zezwolenia na takie przedsięwzięcie zachowuje możliwość przeprowadzenia bardziej rygorystycznej oceny jego oddziaływania na środowisko niż ocena przedstawiona w owej decyzji.
- 2) Dyrektywę 2011/92, z uwzględnieniem w szczególności jej art. 6 i 8, należy interpretować w ten sposób, że wydanie wstępnej decyzji zezwalającej wykonawcy na odstępstwo od środków mających zastosowanie w dziedzinie ochrony gatunków w celu realizacji przedsięwzięcia w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy nie musi być poprzedzone udziałem społeczeństwa, pod warunkiem że ów udział zostanie zapewniony w skuteczny sposób przed przyjęciem decyzji, którą ma podjąć organ właściwy do udzielenia ewentualnego zezwolenia na to przedsięwzięcie.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – XXXX/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

(Sprawa C-483/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Niedopuszczalność wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego, który uzyskał status uchodźcy w innym państwie członkowskim, podczas gdy małoletnie dziecko tego obywatela, objęte ochroną uzupełniającą, przebywa w pierwszym państwie członkowskim – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 7 – Prawo do poszanowania życia rodzinnego – Artykuł 24 – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka – Brak naruszenia art. 7 i 24 karty praw podstawowych z powodu niedopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 23 ust. 2 – Spoczywający na państwach członkowskich obowiązki zapewnienia utrzymania jedności rodziny beneficjentów ochrony międzynarodowej]

(2022/C 165/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXXX

Strona pozwana: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides